No. 142. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 26 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Van eene Kamer, welke hare toestemming heeft gegeven aan de lecning-belastings-wet is alles te verwachten. Wanneer het gezag zich eenmaal zet boven alle beginselen, waarop de maatschappij rust, moet het kwaad steeds tot erger gaan. De Kamer is nu reeds zoo ver gekomen, dat zij de vervolging der dagbladen heeft uitgelokt. Wij herinneren er ons geen voorbeeld van, dan in de Fransche Kamer van Villèle, droeviger gedachtenis. — Het Openbaar Ministerie heeft aan zoo schoone aanmaning geen weerstand kunnen bieden. Er is weder eene vervolging tegen de *Arnhemsche Courant* ingesteld en wel ter zake van beschimping der troonrede, welke beschimping het gezag overbrengt op den persoon, die de troonrede uitsprak. — Menigvuldig zijn de bezwaren, welke tegen deze vervolging bestaan. Al dadelijk rijst de vraag, of de troonrede is het werk des Konings of der Ministers. Het eerste te stellen is ketterij in eenen grondwettigen staat, en toch is het de stelling der vervolging. Het zij zoo, de troonrede zij het werk des Konings, dat kan het regt der drukpers niet wegnemen, om dezelve te beoordeelen, af te keuren, er het verderfelijke van aan te toonen, want dat is het doel der vrijheid van drukpers, dat is immers noodig, ter bevordering van waarheid en verlichting; is een staatsstuk onbeschoft, wekt het afkeer, haat, tweespalt, wel dan is het pligt dit aan te toonen, al ware het het werk des Konings. — Door den Koning onvoorzigtig vooruit te zetten, fnuikt men de beoordeeling niet, maar doet men dezelve slechts klimmen in belangrijkheid.

Blijven wij bij de troonrede. Geene grondwets-herziening zonder noodzakelijkheid; hier mag men zeker vragen, wat noemt men noodzakelijkheid? De afval van de helft van het rijk, of opstand, geweld, vis majore? Dat zullen wij dan, in het systema der vervolging, den Koning moeten vragen, en wij zullen in de vroegere en latere daden van den persoon des Konings de oplossing moeten zoeken. Op dien voet zal de beoordeeling en afkeuring, het regt der vrije drukpers, weldra ontaarden in een' strijd met den Koning, en alzoo noodwendig revolutionair worden; en aan wie zal dan de schuld liggen? Immers aan hen, die zich onvoorzigtig met den koninklijken mantel hebben willen dekken; aan hen, die wrevelig om den tegenstand, die zij alom bij de vrije drukpers ontmoeten, den Koning tot schild willen bezigen, maar er niet aan denken, (immers zoo hopen wij nog van hen) dat nu voortaan alle afkeuring kroon en schepter zal aankleven.

De verblinding is in de daad groot. Wij hebben eene vrije drukpers, dat is een beginsel van vooruitgang, en men wil alle vooruitgang fnuiken, zoo niet achteruitgaan, immers stationair blijven, en in het nauw gebragt, zoo als uit dezen toestand volgen moest, gaat men den Koning tegenover de vrije drukpers stellen. Was nu die pers een uitsluitend Nederlandsch werktuig, het zoude spoedig onder de zwaarte der kroon verbrijzeld zijn, maar het is eene wereld-kracht, welke kroonen heeft gebroken, zwaarder dan die van Nederland; en het is alzoo het toppunt van roekeloosheid, den Koning vooruit te zetten, om de drukpers te willen breidelen.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEIMAR, den 15. November. Het is eene oude, maar treurige opmerking, dat bij de behandeling van twee der gewigtigste belangen van de maatschappij en de menschheid in het algemeen, godsdienst- en staatszaken, de gewekte hartstogten des volks zoo menigmaal diezelfde wetten, welker verbetering zij bevorderen willen, schenden en met voeten treden. Wij hebben hier eisteren avond daarvan weder een voorbeeld gehad. *Ronge* was hier aangekomen en nadat hij bij den Commissions-raad *Hoffmann* afgestegen was, hield hij, uit zijn kamervenster, aan het op straat verzamelde volk, dat hem met gejuich had ingehaald, eene korte, maar krachtige rede. In het nabij gelegen huis van een ijverig katholijk had men de onvoorzigtigheid deze aanspraak door aanhoudend fluiten te storen. De onbeschaafde hoop hierdoor allengskens meer en meer in woede gebragt, viel eindelijk, onder het aanhoudend geroep van: « Er uit met den Jesuit!" op het huis aan en wierp er de vensterglazen van aan stukken. Gelukkig kwam de policie nog tijdig tusschen beide om verdere onbehoorlijkheden te verhoeden. Toen heden *Ronge* op straat verscheen, om bij den Heer *Röhr* het middagmaal te gaan nemen, verzelde hem half Weimar onder aanhoudend vreugde-gejuich. Morgen houdt hij godsdienst-oefening in het Alexanderhof, waartoe reeds 300 ingangkaartjes verdeeld zijn.

FRANKRIJK.

— Er zijn thans 70,000 behoeftigen bij het bureau van weldadigheid te Parijs ingeschreven, hetgeen, à 3 personen per huishouden, 210,000 personen vooronderstelt, welke geheel door de liefdadigheid bestaan. Bovendien worden er elk jaar in de gasthuizen der hoofdstad 112,000 personen van beider geslacht opgenomen.

— Eene inwoonster van het dorp Allouville, de weduwe *Catharina*, die altijd zeer armoedig geleefd had, schoon zij eene zekere som bezat, stierf verleden Maandag. Hare te groote spaarzaamheid was bijna een spreekwoord geworden; meermalen zag men die vrouw te voet, door het slechtste weder naar Yvetot en naar Caudebec gaan, om er een vijf en twintigtal peren en appelen te verkoopen. Ook hoopte hare erfgenamen, zeer naauwe buren der armoede, eenen schoonen stuiver bij de overledene te vinden.

Woensdag doorzochten zij naauwkeurig de kasten, de koffers en tafels, doorsnuffelden alle de hoeken van het gebouw, zonder datgene te vinden wat zij zochten. Groot was hunne verwondering, gemengd met verslagenheid, toen een knechtje der overledene, *Quartier* genaamd, zich bij hun aanbood. — Ik kom — zeide hij — volgens den wil van de overledene echtgenooten *Catharina*, mijne voormalige meesters, u met het geheim bekend maken, dat zij mij hebben toevertrouwd. Kom met mij, en graaf hier — riep hij uit — en gij zult den schat vinden, die ik er heb zien verdwijnen.

Men begon te graven, en weldra vond men inderdaad eene menigte kleine aarde potten, vol goud en zilver (sommigen zeggen 71,000 fr. andere 96 000 fr.) De erfgenamen boden aan dezen eerlijken man een gedeelte van den schat; hij bedankte hun, zeggende dat hij genoeg beloond was.

— Misgreep. — Eene jonge, pasgetrouwde bankier van Parijs, was sedert eenige dagen met eene jaloerschheid bezield, die meer dan eens zijne jeugdige vrouw verschrikt had. De inbeeldingskracht van een echtgenoot is altijd werkzaam, wanneer hij voor de eer zijner vrouw vreest. Over eenige dagen was hij van eene korte reis 's morgens terug gekeerd; hij was vol onrust; hij dacht aan niets dan aan minnaars van zijne vrouw, aan verleiders en eerschenders. Reeds was hij het salon doorgegaan, en aan eene kleine kamer gekomen, die tegen de slaapkamer zijner vrouw lag: hij ziet er de deur zachtjes van open gaan, en een man er uitkomen, die met veel omzigtigheid voortstapte. De woede van den bankier was ten top gerezen. — Ellendige! riep hij uit — ik zoude u kunnen dooden; ik zoude het misschien zelfs moeten doen.

— Mijnheer, ik ben zoo schuldig niet, als gij wel denkt.

— Geen woord meer, lafaard! of gij komt niet levend van hier weg. Gij verdient voorzeker de eer niet die ik u aandoe; maar dit niettegenstaande, zult gij met mij vechten.

— Mijnheer, — antwoordde de onbekende, — ik ben bereid. Uw uur, uw wapen?

— Het pistool; binnen een uur te Auteuil.

— Ik zal er zijn.

Daarop keert zich de onbekende spoedig om, gaat de deur uit en verdwijnt. De bankier gaat naar de kamer van zijne vrouw; maar deze was reeds vroeg met hare kamenier uitgegaan. Toen keert hij terug in het kleine kamertje, en bevindt dat eene secretaire open gebroken was, waaruit een groot getal juweelen van veel waarde ontstolen waren.

BELGIE.

— Aan den *Vaderlander* wordt uit de omstreken der Vlaamsche gemeente Heestert gemeld, dat aldaar een man woont, die oude en zieke paarden koopt en zelfs doodt, om die af te maken en te villen. De vellen en beenderen verkoopt hij, en het vleesch dient tot spijs en voedsel der arme lieden! Zoo als men verzekerd heeft, kan deze persoon geene paarden en ezels genoeg dooden, om het vleesch derzelve te verkoopen, en wel tegen vijf cent het pond. Dit vleesch wordt door de arme lieden met rapen, koolen, wortelen of andere groenten (die zij op de landen stelen) gekookt, en dient hen tot dagelijksche spijs.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 21. November. Naar men verneemt, is in den avond van den 17. dezer, zekere persoon *G. v. d. S....*, tusschen Gemonde en Boxtel aangerand. Men vroeg hem om geld, en toen hij zeide, geen geld te hebben, beschouwde de booswicht dit als eene weigering, greep een mes en stak daarmede op *v. d. S....* De steek ging door de kiel en stuitte op eene tabaksdoos af. *V. d. S....* heeft zich door de vlugt gered.

MARTHA DE BOHEEMSTER.

Londen is de stad, waar de geschiedenis, welke ik zal mededeelen, voorviel; zeer weinig zal voorzeker deze plaats geschikt geacht worden voor zulk eene romaneske gebeurtenis, doch hoe buitengewoon mijn verhaal ook zij, niets zal hetzelve echter in waarheid overtreffen.

Op het Bedfort-Square woonde een achtingswaardig edelman, met name Hardingh; hij had, benevens eene hem dierbare echtgenoote, nog twee kinderen, en sleet in zijnen huisselijken kring een regt vergenoegd leven.

Sir Hardingh bekleedde eenen aanzienlijken post aan eene der afdeelingen van het ministerie; zonder juist rijk te zijn, lieten zijne inkomsten hem echter toe, zoo veel gemak te genieten, als meer dan voldoende was voor de wenschen en behoeften van zich zelven en zijne familie.

Zijne dochter, Lucile genaamd, telde 18 jaren. Verbeeld u, lezer! eene fraaije ranke gestalte, blaauwe bogen, meer teeder dan kwijnende, welker zachte blik eene onbeschrijfelijke verrukking deed gevoelen; schoone wenkbraauwen; eene droefgeestige uitdrukking in hare wezenstrekken, die tot de ziel doordrong; eene treffende bleekheid des gelaats, helaas! het maar al te zekere voorteeken der wreede ziekte, welke deze jonge bloem in hare pas ontluikende lente dreigde weg te maaijen; eene innemende beschroomdheid, eene eenvoudige doch aanvallige houding: en gij zult u een, echter nog onvolledig, denkbeeld kunnen vormen van dit jonge meisje.

George, haar broeder, was twee jaren ouder dan zij; hij had een levendig en opgeruimd karakter, een sterk ligchaamsgestel, en beloofde door den schoonen aanleg zijner vermogens, eenmaal een kundig staatsman te zullen worden.

In den ouderdom van Lucile en met zoo bevalligheden begaafd, zoude het wel zonderling wezen, dat een meisje nog geene keuze had gedaan, te midden van een aantal aanbidders, waarvan zulk een meisje gewoonlijk omringd is; zij beminde dan ook en werd vurig wederbemind door haren neef Frederik, die met een aangenaam uiterlijk een welgeoefend verstand vereenigde, en na den dood zijner ouders erfgenaam van een aanzienlijk vermogen moest worden. De aanvraag om de hand van Miss Hardingh door Sir Frederik werd, na een mondgesprek van tien minuten, door haren vader toestemmend beantwoord. Het is mij onbekend, of de schitterende toekomst van den jongen Frederik de oorzaak ware van dit spoedig genomen besluit, doch wat het meisje betreft, was rijkdom van haren aanstaanden gemaal in hare oogen van volstrekt geene waarde, in vergelijking met zijne hoedanigheden.

Intusschen kwamen de beide familien overeen, om, wegens de jeugd van het minnende paar, het huwelijk uit te stellen, tot dat Frederik zijn een en twintigste jaar zoude bereikt hebben.

De teedere gesprekken, waaraan de beide gelieven zich in het bijzijn hunner ouders overgaven deden hun met geduld de lange wreede proef doorstaan, aan welke zij waren onderworpen, en zij smaakten in de verliefde uitboezemingen hunner harten al die gelukzaligheid, welke eene ware liefde zoo ruimschoots oplevert.

Een jaar was aldus verstreken, nog slechts acht maanden en de jonge lieden zouden aan elkander verbonden worden, toen Sir Hardingh, op zekeren morgen volgens gewoonte uitgaande, om zich aan zijne dagelijksche bezigheden te begeven, op den hoek van de Charlotte-Street werd aangesproken door een dier zwervende vrouwelijke wezens, welke men in die buurt zoo menigvuldig ontmoet, en die de voorbijgangers hardnekkiglijk vervolgen, om hun eenig geld af te bedelen.

« Mijnheer!" zeide deze vrouw op eenen bijzonderen toon, « heb medelijden met de arme *Boheemster*; om 's hemelswille, geef mij eene aalmoes, mijn goede heer, de ongelukkige Martha zal voor u bidden."

Hetzij dat Sir Hardingh in zijne betrekking als Vice-president der *Societeit van Menschenliefde*, ten doel hebbende om zoo veel mogelijk de bedelarij tegen te gaan, het noodig oordeelde zich naar de verordeningen dier stichting te gedragen, hetzij dat hij geen klein geld bij zich had, hij wees de bedelares van zich af met eene ruwheid, die hem anders niet eigen was. Maar de vrouw, zonder acht te slaan op de wijze, waarop zij behandeld werd, hield niet op, hem te vervolgen, en herhaalde steeds: « heb medelijden met de arme Martha; geef de *Boheemster* eene aalmoes."

Er behoort voorzeker een groot geduld toe, om zulk eene lastige bedelarij lang te verdragen.

Sir Harding bezat althans van deze deugd niet meer, dan volstrekt noodig was, om een goed ambtenaar te zijn.

De hardnekkige volharding dier vrouw moede, keerde hij zich tot haar en sprak een nadrukkelijk damned (vervloekt) tegen haar uit.

« Ellendige!" riep de furie op eenen toon, die hem deed sidderen. « Gij vervloekt mij! Dat de hemel mij wreke. Dat zijn toorn u verplette. Hoogmoedig mensch, gij hebt Martha vervloekt!... Martha zal zich wreken."

Eene onwillekeurige huivering maakte zich van Hardingh meester; hij staart het vrouwelijk wezen aan, wier flonkerende oogen met eene onweerstaanbare vastheid op hem schijnen gehecht; het bloed stolt hem in de aderen; hij staat verstijfd van schrik.

Het olieverwig aangezigt van deze vrouw, hetwelk nog gedeeltelijk werd bedekt door eenige gitzwarte haarlokken, welke haar verwilderd langs het hoofd hingen, de twee rijen tanden, blank als ivoor, die men door den half geopenden mond op elkanderen

— Ter bevordering der heilzame pogingen, welke door de Hooge Regering tot wering der Belgische centen zijn aangewend, zoo heeft de Maatschappij van Handel en Nijverheid alhier, in hare vergadering van gisteren, met eenparige stemmen aangenomen, de Belgische centen niet anders dan 11 tegen 10 te ontvangen en uit te geven. Zij vermeent hierdoor tot den algemeenen wensch, om de uitvoering te bevorderen en verderen invoer te weren, te hebben medegewerkt, ten einde deze stad en provincie voor nog grootere schade te beveiligen. *(Noord-Brab.)*

— Jonkhr. *Gericke van Herwynen*, Gouverneur van Limburg, is te Maastricht, ten gevolge van eenen aanval van beroerte, overleden.

UTRECHT, den 23. November. In den nacht van Dingsdag op Woensdag is onder IJsselstein, op de boerderij, bewoond door *J. Oskam*, eene koe in het land geslacht en het vleesch mede gevoerd, terwijl de dieven de huid in de sloot hebben geworpen. Men hoort van meer dergelijke gevallen in onze omstreken.

— Van den Helder schrijft men van den 21. Nov.: Met den 1. December aanstaande, zal op nonactiviteit worden gesteld de kapitein ter zee *J. F. Kist*, kommandant van Z. M. wachtschip *Sambre*, en in diens plaats als kommandant worden aangesteld de kapitein ter zee *H. Ferguson*.

Binnen is gekomen van Batavia, laatst van de Kaap de Goede Hoop, Z. M. brik *Postilon*, luit. ter zee 1. klasse *J. R. Cambier*.

— Onder de door den Minister van Oorlog genomen maatregelen kunnen wij nog dezen opnoemen, dat van nu af en gedurende dezen winter geene onderofficieren of manschappen met gagement of gratificatie uit de dienst zullen worden verwijderd. Welke daartoe zijn voorgedragen en nog dienen kunnen, zullen eerst in het voorjaar worden ontslagen, terwijl aan hen, die door gebreken geheel voor de dienst ongeschikt zijn, tot dat tijdstip verlof met behoud van soldij kan worden gegeven. Deze maatregel wordt als zeer gepast geoordeeld, en in het belang der in die termen vallende manschappen, die anders bijna geheel zonder middel van bestaan in den aanstaanden winter zich zelven en anderen tot last zouden verstrekken.

— De heer baron van *Haarsolte van Haarst*, die dit jaar van wege Overijssel in de Tweede Kamer is geraakt, heeft aanvankelijk reeds voldoende getoond, dat de natie er niet veel bij verloren zoude hebben, wanneer hij maar de zee had blijven bevaren. Misschien was hij dan nog een tweede *Piet Hein* geworden; een *van Rechteren* wordt hij nooit!

— De Javasche dagbladen tot 14. Junij zijn door ons ontvangen. De zeeroovers hebben in Mei eenige negorijen bij Banggai, onder Ternate, overvallen en 25 menschen van het leven beroofd. Er waren vaartuigen tegen deze zeeroovers afgezonden. Men had een schoener, die door de zeeroovers vervolgd werd, ontzet.

INGEZONDEN STUKKEN.

Het zoogenaamde Genootschap van Jezus.

Is het niet te betreuren, dat in de negentiende eeuw, de zoogenaamde eeuw der verlichting en beschaving, de eeuw van de zegepraal der rede en der menschelijkheid, een genootschap bestaan blijft niet alleen, maar bevorderd wordt, dat ten doel heeft de verlichting en de beschaving tegen te werken, de rede en menschelijkheid te onderdrukken; een genootschap dat de naam van een groot man, die verlichting, rede en menschelijkheid voorstond, misbruikt, en zich, ter verblinding van de aanhangers dezes grooten mans, naar hen het genootschap van Jezus noemt, het genootschap der Jezuiten kortom, dat zich zoo wel door beginselen als daden sedert lang zoo geschandvlekt heeft, dat door bijna half Europa, elk mensch die de schandelijkste aller ondeugden, schijnheiligheid en huichelarij, menschenhaat en egoïsme bezit, met den scheldnaam van Jezuit bestempeld wordt.

Wie is er, die nog iets van het eerste en heiligste aller gevoelens, het gevoel van liefde tot de menschheid, in zijn hart voelt gloren, die niet door een onbedwingbaar gevoel van afgrijzen wordt overmeesterd, op het hooren van den afschuwelijken naam; *Jezuit*.

Pligt is het voor elk die het met het heil der menschheid wèl meent, met ijver te strijden tegen eene verbindtenis, die de heiligste regten van den mensch met voeten treedt, uit egoïsmus; eene vereeniging, die er rond voor uitkomt, dat hare leus is: *verdeel en heersch!* — eene zamenzwering, die ten grondregel stelt: *dat het doel de middelen wettigt.*

En dan welk een doel? — het oppergezag van Rome en deszelfs aanhang te bevorderen, ten koste van het geluk der wereld; — en welke middelen? — Sluipmoord en vergif! bedrog en diefstal! verkrachting der wetten en aanstoking tot burgeroorlog en wat al meer!

Ziet! de taal bezit geene woorden om al den afschuw al de verachting uit te drukken, die elk, den naam van mensch waardig, aan dit adderengebroedsel toedraagt.

Is het wel te verwonderen, dat er al vroeg van alle zijden zoo velen opstonden, die met kracht deze de menschheid onteerende vereeniging bestreden, en dat wij dezen strijd in onze dagen weder zien opvatten, nu de Jezuiten weder hier en daar het hoofd opsteken, om de vroegere gruwelen te vernieuwen.

Nog nooit verscheen er zoo ter gepaster ure een geschrift, dat de Jezuiten in de opinie van de denkende en zelfs van de slechts half denkende wereld zoo veel afbreuk deed, als de Wandelende Jood van Sue. *Zoo ter gepaster ure*, zeggen wij. Wie is er die niet weet hoe zij thans, in het ongelukkige Zwitserland, den burger tegen den burger de wapenen doen aangorden, en hunne aanhangers, onder den dekmantel der godsdienst, naar willekeur beheerschen; wie is er die niet weet, hoe zij thans in Belgie naar de heerschappij staan, om de overmagt van eenen kerkelijken staat in den wereldlijken staat te vestigen.

Belgische broeders! Wij beklagen u, zoo gij niet bijtijds op uwe hoede zijt! Onder uwe voeten smeult een vulkaan!

Maar ook wij, Nederlanders, mogen op onze hoede zijn; ook bij ons worden strikken gespannen, om den geest te boeijen. Welaan, een ijverig gebruik gemaakt van de vrije drukpers; welaan, dat elk die het goede waarlijk bemind, het lezen van datgene bevordere, wat den geest van het slechts half denkende volk kan ophelderen, om aldus de onderdrukking des verstands den weg af te snijden, want daarmede is het dat de heerschappij der Jezuiten beginnen kan en zal.

Dit nog slechts ontbreekt er aan het ongelukkige Nederland, om het geheel en al in een jammerpoel van ellende te veranderen, dat de aanhangers der Jezuiten, onder den schijn van de regering in hare heillooze denkbeelden te ondersteunen, zich van een deel van het gezag meester maken, en aldus het indringen van Jezuiten-benden voorbereiden.

Nogmaals roepen wij alle weldenkenden toe: werk terwijl het nog dag is; werk op het volk door de verspreiding van geschriften, die den aard van het Jezuitisme in waarheid voorstellen. Zelden zagen wij een geschrift dat hiertoe meer aanbeveling verdient dan dat in ons blad van den 21. dezer werd aangekondigd, namelijk: de *Raadgevingen van Satan aan zijne kinderen de Jezuiten*, uitgegeven bij Nijgh, te Rotterdam.

Dit voortreffelijk geschrift, merkwaardig zoowel uit een staatkundig en wetenschappelijk als godsdienstig oogpunt, verdient ten volle dat wij het bij eene volgende gelegenheid eenigzins van nabij beschouwen, en aan onze geachte lezers leeren kennen.

Z. W.

Aan de Redactie van de Vlissingsche Courant.

De baldadigheid, roekeloosheid en boosaardigheid van eenige benden booze lieden, nemen in het 4e District van Zeeland van dag tot dag hand over hand toe. Zij gaan des nachts bij de boeren op de hofsteden, met benden van 20 à 30 man, en wel op 2 à 3 hofsteden in ééne nacht, eischen geld en graan, onder de verschrikkelijkste bedreigingen, breken deuren en vensters open, en slaan alles wat maar in huis is aan stukken, met dat alles zijn zij nog niet te vreden, maar beginnen alsdan brutaal te schieten, zoo dat de kogels overal aanwezig in de huizen te vinden zijn. Zij hebben onder anderen eenen boer, met name J. Nortier, zoodanig mishandeld, dat de man twee zware wonden aan het hoofd heeft bekomen, en wel door middel van eene flesch, en een kolfslag van het geweer.

Wij hopen dat het gouvernement hiertegen de noodige maatregelen zal nemen, ten einde paal en perk te stellen aan al die baldadigheden en ongeregeldheden, daar wij in een land wonen, waar de grondwet onze regten, onze goederen en onze persoon moet beveiligen, beschermen en handhaven.

Oostburg den 24. November 1845.

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

Indien ons Gouvernement smaak of zin had voor volksgeluk en volksfeesten, dan had de inwijding van het standbeeld van Willem den Zwijger daartoe eene zelden voorkomende gelegenheid aangeboden; nu heeft men 't met militaire complimenten en hof-smulpartijen afgezien. *God erbarme zich over 't arme volk!* waren de laatste woorden van den grondlegger onzer vrijheid. Als die *verlosser van ons land* zijne oogen eens opsloeg! Om geen kolommen nutteloos vol te schrijven, volgen drie bijschriften op de beeldtenis van den onvermoeiden wederstander van dom geweld.

Dit 's Vaders Willem's *beeld, Verlosser van ons land.*
Wat hebt gij staals gekeerd op 't punt van uw verstand.
Uw deugd, uw moed, uw list, uw zorg, uw goed en bloed,
Verdreef met God het juk van 't ligchaam en 't gemoed.

G. Brand.

De glorie van zijn stam en Neêrlands dierbare vader,
Wien God, en niets dan God, in 't vredig harte lag;
De Zwijger, *Staatsman, Vorst, en oorlogsman te gader,*
Maar Christen in 't gemoed, in wandel en gedrag.

Bilderdijk.

Standvastig, moedig, vroom, doordringend, ondoordringbaar,
Beleidvol in den Raad, beleidvol in het veld.
Door list, noch moed, noch ramp, in zijn besluit verwringbaar,
Tot wijken onbekwaam voor de almacht van 't geweld.

Dacosta.

—

In het energieke / waterige antwoord op de troonrede komen betuigingen van hopen, vertrouwen, wenschen, verwachten, verlangen, en dergelijke, 23 maal voor. Het stuk is zoo kras lands-kinderlijk gesteld, dat zelfs de Eerste Kamer er zich mede heeft durven vereenigen. Wat mag men niet hopen, vertrouwen, wenschen, verwachten en verlangen van eene vertegenwoordiging, die de wenschen en belangen der natie zoo juist toont te kennen en in te zien, en den moed bezit, zulke stoute betuigingen en uitboezemingen voor den troon te brengen!

—

Zeker Heer wilde eene reis naar Zwitserland maken. Dikwijls sprak hij met 't grootste genoegen over de heerlijke Alpen, de treffendste vergezigten en schuimende watervallen.

Het uur der afreis sloeg. Hij kuste vrouw en kind, en vroeg aan de laatste, een vijfjarigen knaap: wat zal ik u medebrengen Karel?

Als je blieft, een waterval, Vader!

—

Eene bij uitstek lange dame danste met een klein mannetje, en beklaagde zich tegen hem over de warmte, met de woorden: «Ik verga hier boven bijna van de hitte — het moet er beneden bedroefd met u uitzien!"

—

Men ziet op dit oogenblik te Londen, in Egyptian-Hall, het reuzenpaard genaamd General Washington. Het is het grootste en dikste paard der wereld; het is meer dan zes engelsche voeten hoog. Het is een dier, wier proporties overschoon zijn; het schijnt zeer gedwee te zijn. In dezelfde zaal toont men een klein paard, hetwelk men Tom-Thumb noemt. Het is het kleinste van al de poneys uit de Schetland-eilanden, dat men ooit heeft gezien; het is bijzonder zachtaardig en levendig.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. November. Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Jean van Eyck, J. Minne, Liverpool, klipzout; Marchina, R. R. Legger, Riga, lijnzaad; l'Eclair, B. B. Olssan, Marseille, graan; the Fairy, A. Petrie, Rochefort, aardappelen; Hoop en Fortuin, E. A. Nichols, Plijmouth, stukgoed; Minora, J. Lundberg, Buenos-Ayres, huiden; the Ocean, J. Lawson, Perth, aardappelen; de vrouw Steintje, B. R. Molenaar, Riga, lijnzaad; Speculation, F. B. M. Tallesen, Riga, hennipzaad; Faulin, J. N. Jessen, Mulberg, garst; Concordia, J. L. Janssen, Wilhelm, L. Jongebloed, beide lijnzaad; stad Extehuden, M. Pikenpak, Fauborg, rogge; Conateo, H. Strukhoff, Maraus, boonen; Anna, N. L. Harild, Frederikshaven, garst.

Voor Brussel bestemd:

Nordstern, C. Brane, Bordeaux, wijn.

Voor Gend bestemd:

Diana, C. Korff, Leith, stukgoed; Maria Louise, T. Geelvink, ..., zaailijnzaad.

Voor Middelburg bestemd:

De Roompot, ..., Batavia, koffij en suiker.

Voor Schiedam bestemd:

De twee Gebroeders, J. Zwang, Stokton, steenkolen.

---

zag knarsen, en de woede, welke al hare trekken kenmerkten, dit alles verdubbelde de ontsteltenis van Hardingh. Hij verhaastte zijne schreden om zich te verwijderen, doch schielijk als een bliksemstraal heeft de Sibylle hem zulks belet, door zich in zijnen weg te plaatsen.

«Hoor!" zegt zij hem, zijnen arm met kracht schuddend, «driemalen zult gij mij nog zien, voor dat gij sterft. De twee eerste keeren zullen voor u voorteekenen van een ongeluk zijn; de derde en laatste keer, dat van uwen dood...."

Men kan zich moeijelijk een denkbeeld vormen van de gemoedsgesteldheid, waarin Hardingh zich bevond; de plegtige toon, waarop die laatste woorden werden uitgesproken, had eenen diepen indruk bij hem verwekt. In de hoop, dat de Sibylle hare vervloeking zoude herroepen, nam hij eenige stukken geld en bood haar die aan, zeggende «kom, goede vrouw! opdat gij mij zult zegenen."

«*Goede vrouw*!" herhaalde Martha, op eenen spottenden toon, «*Goede vrouw*!" gij biedt mij geld aan na mij te hebben vervloekt: neen, nu is het te laat, mijnen vloek sprak ik over u uit, en dezelve zal u treffen!" Dit gezegd hebbende, sloeg zij haren rooden gescheurden mantel over hare schouders en verdween als eene schaduw.

Alhoewel van de tegenwoordigheid der Bokeemster ontslagen, bleef Hardingh niettemin zeer verontrust door een angstig gevoel, hetwelk hij te vergeefs van zich trachtte af te zetten. Het berouwde hem zeer Martha zoo ruw te hebben toegesproken; intusschen vervolgde hij zijnen weg naar het *Hotel van Sommerset*, alwaar hij, volgens de goede gewoonte van een bekwaam ambtenaar, voor drie uren des namiddags al de journalen gelezen, zijne pen vermaakt en vier of vijf stukken geteekend had, daarna weder huiswaarts keerende, om van den moeijelijken arbeid uit te rusten.

Niettegenstaande sir Hardingh een zeer verstandig man was, zoo kon hij echter de bedreigingen der Sibylle nog niet uit zijne gedachten zetten; in plaats van te voet naar huis terug te keeren, vond hij het verkieslijker zich met eene huurkoets derwaarts te doen brengen, hoewel het weder alleruitlokkendst was om te wandelen.

Daar er eenige vrienden ter maaltijd waren genoodigd, had hij geene gelegenheid, aan zijne vrouw het gebeurde mede te deelen. Misschien zoude hij daarmede ook wel gewacht hebben, tot dat de toekomst de voorspelling der bedelares had verwezenlijkt, zoo hij niet, in een dier oogenblikken van echtelijke vertrouwelijkheid, wanneer man en vrouw aan elkander de zorgen doen kennen die hunne harten bekneljen, de nieuwsgierigheid zijner vrouw had opgewekt, door het diep gepeins, waarin hij telkens verzonken was; toen moest hij aan hare dringende bede om de oorzaak zijner neerslagtigheid te kennen, toegeven, en verhaalde haar alles, wat er op den bewusten morgen gebeurd was.

Lady Hardingh gaf haren echtgenoot een antwoord, zoo als men wel niet anders van eene verstandige vrouw kon verwachten; zij berispte sterk zijn gedrag, wijl de godsdienst verbood aan de voorzeggingen van zulke wezens geloof te slaan; spotte vervolgens met den indruk, welke de woorden van die vrouw op zijnen geest hadden gemaakt, sprak nog eene wijl over de onbeschaamdheid, waarmede dat bedelvolk de voorbijgangers vervolgt, en sluimerde toen langzaam in.

Het was met Hardingh niet zoo gesteld; de rust was hem ontvloden, geene opoffering ware hem te groot geweest, als hij het gebeurde had kunnen veranderen. Niet genoeg immers, dat hij de hardvochtigheid had gehad, zulk een dringend verzoek af te wijzen, maar hij moest het werk nog voltooijen, door de zwakke en ongelukkige vrouw van zich af te stooten en te vervloeken!

Deze overwegingen pijnigden zijnen geest, doch alle berouw was vruchteloos, het kwaad was volbragt.

Den volgenden morgen ging Sir Hardingh volgens gewoonte naar het *Hotel van Sommerset*, doch nam de voorzorg, eenen grooten omweg te maken, ten einde de Charlotte-Straat te vermijden; zoo zeer vreesde hij voor eene tweede verschijning van de hatelijke waarzegster. Het is onmogelijk de uitwerking te beschrijven, welke de vrees, van de Sibylle te ontmoeten, op zijnen geest had. Zoo hij slechts eene vrouwelijke stem achter zich hoorde of eenige beweging van vrouwenkleeren vernam, verhaastte hij zijne schreden, en stolde het bloed hem van schrik in de aderen; ging hij door eene eenzame straat, dan rigtte hij zijne blikken naar alle kanten, uit vrees, dat de verschrikkelijke *Bekeemster* hem zoude overvallen; en het waren vooral die vreesselijke vervloekingen, welke zijn hart met eene ontzetting en angst vervulden, welke hij niet in staat was van zich af te weren: *Gij zult mij driemalen voor uwen dood zien, de twee eerste zullen voor u voorteekenen van een ongeluk zijn, de derde en laatste, dat van uwen dood!*"

Niets was in staat hem die dreigende woorden uit het geheugen te wisschen, zij waren in zijn hart gegraveerd.

Intusschen genoten Frederik en Lucille onbekommerd al de zaligheden eener liefde, die weldra, zoo als zij hoopten, door den echt zoude bekroond worden. Helaas! zij wisten niet hoe spoedig deze schoone dagen voor hun vervlogen zouden zijn; duistere wolken benevelden reeds eene toekomst, waarvan zij zulk eene gelukkige verwachting hadden. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.